

Jummal omma sure Teggude jures üh-
tegi ilmaaego ei te egga sea.

§. 126. Kui se Ohwerdaminne möda
sai (§. 122.), siis Issanda Ingel hüdis
Abraamile teist korda Taewast: Ma ol-
len ennese jures wandunud, ütles Jeho-
wa! Sepärrast et sa sedda Usja olled
teinud, ja ei olle omma ainust Poegagt
minnule mitte ärrafeelnud, siis tahhan
ma sind tõeste õnnistada, ja so Suggu
wägga paljo tehha, nenda kui Taewa-
Tähhed, ja kui Päiw, mis Merre äres, ja so
Suggu peab omma Baenlaste Wärra-
wad (ehk nende kindlad Linnad) pärrima.

§. 127. Keik se sai Uega möda tõeks,
nenda kui Jummal Abraamile sedda ette
rakis, sest et ükski Rahwas Ma ilma
peäl ni wägga ei olle figginud, egga ni
usstinaste sureks Rahwaks sanud, kui se-
samma Abraami Sugguwõssa temna
ainsast Pojast Isaakist; sest Ismaeli Lap-
sed

sed ja Sugguwõssa ei tulnud mitte nen-
de sekka armata, nenda kui Jummal is-
se Abraamile olli ütelnud (§. 116.).

§ 128. Ismaeli ei sallitud ka kaua en-
nam Abraami Maias, kui Sara isse
olli Poja sanud: se sündis siis jo, kui
Isaak sai ärrawõdrutud, (§. 119.), et
Sara näggi Ismaeli sedda Usja naer-
wad, et Abraamil ja Saral ni suur
Rõõm olli sest Lapsest, mis nemmad om-
ma wanna Ea sees olli sanud. Sara
Meel sai wägga pahhaks se peäle ja üt-
les Abraamile: Usja se Ümmardaja ja
temma Poeg ärra, sest selle Ümmarda-
ja Poeg ei pea mitte minno Poja Isaa-
liga pärrima. Se Sanna kurwastas
Abraami wägga, sest et Ismael ka tem-
ma Poeg olli, ja temma tedda armas-
tas. Agga Jummal ütles Abraamile,
ta piddi nüüd agga selle Usja sees wõt-
ma Sara Sanna kuulda, sest et Isaa-
k